

ര റ ധ

ആഗസ്തേരം, ഇരാവതി, ഉപന്യാസസംഹിത, മദവുളുകൈൽ,
രചനാരഞ്ചിനീ, വ്യാഖ്യാനചന്ദ്രികാ
എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവായ

സി. പി. പരമേശ്വരൻചിള്ള
രചിച്ചത്.

തിരുവനന്തപുരം രാജകീയാംഗലമന്ദിരവാഗ്ദാനം
മലയാളം ഭൂട്ടൻ

ബ്രഹ്മശ്രീ സി. എൻ. ഐ. രാമചന്ദ്രശാസ്ത്രികൾ
അവർകൾ എം. ഐ., എം. എ. ആർ. ഐ. എൻ. എ. എ. എ.
എഴുതിയ ആമുഖോപന്യാസത്തോടു കൂടിയതു്.

പരിഷ്കരണത്തിന്നു ചെലവു; കാപ്പി ൧൦൦൦ [വില്ല്യ അണ നൂ.]
പകർപ്പവകാശം സ്വായത്തം.

മംഗളോദയം കമ്പനി,
തൃശ്ശിവപേരൂർ.

൧൦൧൭.

ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ മുദ്രയില്ലാത്ത പ്രതി വ്യാജമുദ്രിതമാകുന്നു.

സമുച്ഛിം.

ശ്രീമതുകേരളവർമ്മണോ ഹിമവതഃ
പാശ്ചഭവോ, പാവറീ,
തസ്യാല്യാപനനിസ്തുലോപലതലാ-
പാതേന സംഘൃണിതാ,
തസാഹിത്യവിശേഷധാതുനിവദൈമ-
ദ്ദിവ്യായിതാ, നിമ്ലഗാ
കാചിദുഷ്ണിണഭാരതേ വിലസതി
ശ്രീരാജരാജസ്യ ഗീഃ.

൧

തസ്യഃ കശ്ചന വഞ്ചിദ്രുമിപതിനാ
ദേശീയഭാഷാധിപ-
സ്ഥാനാഖ്യോന്നതസേതുരാംഗലമഥാ
വിദ്യാലയേ കല്പിതഃ;
ഏഷാ നിമ്ലവാരിപുരമചിരാ-
കാരാ സരിത്സാന്ദ്രതം
ലോകക്ഷേമകൃതേ ബിഭേന്തി ഹി സരോ-
രൂപം ഹൃദാനന്ദം.

൨

സരോവരോഽസൗ ബഹുധോപചിത്ര
മരപ്രദേശായിതകൈരളീം താം
സമസ്തസസ്യാദിവിശിഷ്ടശോഭാം
തന്നോതി; ധന്യാഃ ഖലു കേരളീയാഃ

൩

ഭാഷാഭ്രാമണസാരസോ, മണിഗണൈ..

തദ്ദീചിതായഃസ്ഥലോ,

വൃത്താലക്രമമഞ്ജരീക, ഉദയ-

സാരസ്വവീചിചയഃ,

ഉദ്യത്കേരളപാണിനീയഭയദ-

ഗ്രാമഃ, പ്രസംഗാന്തര-

പ്രോഷ്ടീകസ്സ വിഭാതി നിമ്ബലജലാ-

ധാരോ വിശാലഹ്രദഃ

ര

ഏതദ്ദിവ്യതടാകതീരജമരം

കഞ്ചിന്നവം കോമകം

ശ്രദ്ധാപൂർവ്വകമേകദാപചിതവാൻ;

സോഽസൗ വികാസം ഗതഃ

രാധാനാമകപുസ്കതപമജ്ജൽ;

ഭക്ത്യോ തദീയേശിതഃ

വാദാനേഷു സമപ്താമി കവിരാട്

ശ്രീരാജരാജസ്വ തം.

ര

ഉതി

ശ്രീമതാം വിധേയശിഷ്യോ

C. P. P. P.

ഗ്രന്ഥകർത്താ

ആമുഖോപന്യാസം

പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസം സഹലമാകുംവണ്ണം നടന്നു വരുന്ന നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പാശ്ചാത്യരീതിയിൽ ഉള്ളതിനെ യെല്ലാം അനുകരിക്കുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായവും കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഷയത്തിൽ നമ്മുടെ ചിരപരിചിതമായ മാറ്റത്തെ തൃജിച്ചു ഏതനപഥത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് അവയിൽ എന്താണു ദേശകാലസ്ഥിതികൾക്ക് അനുകൂലമായ വിധത്തിൽ വരുന്നതെന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഒരു കാർഷ്ഠത്തിലും പരിപൂർണ്ണമായ അനുകരണം ആശാസ്യമോ സാധ്യമോ ആയി വരുന്നതുമാത്രം

മിസ്റ്റർ സി. പി. പരമേശ്വരൻപിള്ളയുടെ രാധ എന്നു ഈ കൃതി റെവിസ്റ്റീഷ് കവിതയുടെ തജ്ജിമയാണെങ്കിലും, ആവശ്യത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ചു പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തെ അനുകരിച്ചിട്ടു സ്വതന്ത്രകൃതികൾ നിർമ്മിക്കുന്നതെങ്ങനെ എന്നുകൂടി കാണിച്ചുതരുന്നു.

കവീ് ശബ്ദത്തിനു തന്നെ പണ്ഡിതൻ എന്നുകൂടി സംസ്കൃതത്തിൽ അർത്ഥം ഉണ്ടായിരുന്നാലും, ആ പദത്തെ കഴിയുന്നിടത്തോളം ഇംഗ്ലീഷിൽ Poet എന്നു പറയുന്നതിനു തൃപ്തമാകണമെന്നു മോഹമില്ലാത്ത ഭാഷാഭിമാനികൾ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷിൽ Poets എന്നു പ.

പറയുന്ന വസ്തുതയോടു സജ്ജനീയതപം ഉള്ളവയെയാണോ നാം
 കവികളെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നത്? യമകത്തിനും ചിത്രബന്ധ
 ണ്ടും പലമാതിരിയിലുള്ള അർത്ഥാലങ്കാരങ്ങളും അ
 നുല്പലമായി, പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽ ഇല്ലാത്ത ഉപകരണ
 ണ്ടും, വർണ്ണാശയസമൃദ്ധരീതികൊണ്ടും സന്ധിസമാസ രീതി
 കൾ കൊണ്ടും ഭാരതീയഭാഷകൾക്കുണ്ടെന്നുള്ളതിനെ വി
 സംവദിച്ചിട്ട് ആവശ്യമില്ലെന്നും, ആ വക അലങ്കാരങ്ങ
 ളെ യഥാചിതമായും മിതമായും പ്രയോഗിക്കുന്നതു നമ്മു
 ളുടെ ഭാഷയിലുള്ള ഋതു കവിതയ്ക്കും ഭൂഷണമായിത്തന്നെ ഭ
 വികമെന്നും പറയുന്നതിനോടുകൂടിത്തന്നെ, അലങ്കാരം നി
 വൃത്തിയുള്ളിടത്തല്ലാം വേണമെന്നു സങ്കല്പിച്ചിട്ടെന്നു തോ
 നാമുറപ്പുപ്രകാരം നിർമ്മിക്കുന്നവരെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷിൽ Poet
 എന്നു പറയുന്ന പ്രകാരമുള്ള കവികളാണെന്നു സമ്മതി
 ക്കാൻ മടി തോന്നാത്തതും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പ
 ല്യാനിർമ്മിതി തന്നെ നമ്മുടെ ഭാഷകളിൽ പാശ്ചാത്യഭാഷക
 ളിലെക്കാൾ മനോഹരമാകുന്നു. ഗുരുലക്ഷ്മിമാതൃവന്ദനയും
 മറ്റുമാണ് ഇതിലേക്കു കാണാം. അർത്ഥചാതുര്യം വള
 രെ കരയുന്ന ഒരു പദ്യം കൂടി സ്വല്പം ശ്രദ്ധണമധുരമായിരു
 ന്നേക്കാം. അമരകോശത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങളോ നാം പഠിച്ചി
 ട്ടില്ലാത്ത ഒരു ഇർവ്വ്യർഭാഷയിലെ പദ്യങ്ങളോ ചൊല്ലി
 കേൾക്കുമ്പോൾ, അർത്ഥാപേക്ഷയില്ലാതെ തന്നെ ഉണ്ടാകു
 ന്ന സന്തോഷം, നാം പഠിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഏതെങ്കിലും പാ
 ശ്ചാത്യഭാഷകളിലെ പദ്യവണ്ഡങ്ങൾ ശ്രവിക്കുമ്പോൾ, ഉ
 ണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നുള്ളതു സംഭാവ്യമാണ്. പിന്നെ, പ

ഘിതനാഷ് അലങ്കാരപ്രയോഗംകൊണ്ടു പദമടനാ
 വൈഭവംകൊണ്ടും പദ്യങ്ങളെ കുറേക്കൂടി മനോജ്ഞമാക്കാ
 മെന്നുള്ളതു നിസ്സംശയമാണ്. പദ്യങ്ങളിൽ ശൃഗാരാദിരസ
 സ്വരണം കൂടി വരുത്തിയാൽ അവ ഒരു പടികൂടി ഉയർന്നു
 നിലയിലാകും. എന്നാൽ, 'മഹാജനോ യേന ഗതസ്സുച
 നമാ' എന്ന പ്രമാണമനുസരിച്ച് ഇത്തരം പദ്യരചനയിൽ
 വാസനയും പരിചയവും നൈപുണ്യവും ഉള്ളവരെ അനു
 കരിക്കുന്നതാണ് ഉത്തമമെന്നു വിചാരിച്ച് ഉപരികവിതാ
 വാസനയുള്ളവരും ഉപരികവിതാരസികന്മാരും ഇനിയുള്ള
 കാലത്തേയ്ക്കും വഴിവിട്ടു നടക്കണമെന്നു വന്നാൽ, അതുശോ
 ചനീയമാണെന്നു നാം അറിയുന്നതിലേയ്ക്കു നമ്മുടെ പ്രാചീ
 നന്മാരും അദ്വ്യതനന്മാരും ഭരത കവികളുടെ കൃതികളിൽ
 പല ഭാഗങ്ങളും ഉത്തമപാശ്ചാത്യകവികളുടെ കൃതികളും
 പ്രയാജകീഭവിക്കുകതന്നേ വേണം. ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ഭാ
 ഷകളിൽ കവികളെല്ലാം തങ്ങൾതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നവർ
 സന്ദർഭാനുസൃതമായി ചെറിയ കൃതികൾ രചിക്കാറുണ്ടെങ്കി
 ലും, കവിതയില്ലാത്ത പദ്യങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാഷകളിലെന്ന
 പോലെ വർഷിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു കാരണം അന്വേ
 ഷിക്കുന്നതു യുക്തമായിരിക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചാണു് ഇത്രയും
 പ്രസ്താവിച്ചതു്.

ഇംഗ്ലീഷ് അറിവാൻ പാടില്ലാത്തവർ, നമ്മുടെ അ
 ലങ്കാരങ്ങൾ കൂടാതെ തന്നെ ഒന്നാം തരം കവിതയുണ്ടാക്കു
 ന്നതു സാധ്യമാണെന്നു നന്നായി മനസ്സിലാകുന്നതിനും

ഇംഗ്ലീഷ് പരിജ്ഞാനമുള്ള മലയാളപണ്ഡിതന്മാർക്ക് ആ വിധം കവിത മലയാളത്തിലായിരുന്നാലും നന്നായിരിക്കുമെന്നു ബോധം വരുന്നതിനും മിസ്റ്റർ പരമേശ്വരൻ പിള്ളയുടെ കൃതി ഉപയോഗപ്പെടുമെന്നു പറയത്തക്ക വിധത്തിൽ ടെനിസന്റെ ആശയങ്ങളെ ഇതിൽ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ടെനിസന്റെ കവിതയ്ക്കു ലാളിത്യം പ്രത്യേകമായി കാണുന്ന ഒരു ഗുണമാണ്. ഡോറ (Dora) എന്നുപേരായ ഇതിന്റെ മൂലകൃതി ഒരു ഗ്രാമീണബാലികയുടെ കഥയാകയാൽ അതിനെ പദ്യഭാഷയിൽ ആകന്നിടത്തോളം ലളിതമാക്കേണ്ടതായിത്തോന്നിയെന്നും അതിലേയ്ക്കു താൻ കുറെ പ്രയാസപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും ടെനിസൻ തന്നെ പറയുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു മലയാളഭാഷയിൽ പ്രാസനിയമത്തെ ഒഴിച്ചിട്ടെങ്കിലും, ലാളിത്യസമ്പാദനത്തിനു യത്നിച്ചിട്ടുള്ളതു സവിശേഷം യുക്തമായിരിക്കുന്നു.

കേരളത്തിൽ സംഭവിച്ച വിധത്തിലും സംഭാവ്യമായ വിധത്തിലും ആണ് ഈ കൃതി രജ്ജിമ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. രാധയെ മല്ലന്റെ മരുമകളാക്കിയതും, അവാൾക്കു കൃഷ്ണൻ 'ഉടുതുണി' കൊടുക്കണമെന്നും 'നീതിയാണതും' എന്നു മല്ലൻ പറയുന്നതും, 'മമ മിഴിയിണയാണു' എന്നു കൃഷ്ണനും 'ചരദേവതയാണു' എന്നു കാരണവനും സത്യം ചെയ്യുന്നതും, 'മനമുഴരി മനീഞ്ഞു കൃഷ്ണനമ്മിഴിയിണ വീണ്ടു തുളുമ്പി നീന്തു'തും, 'പുലയർ വയലറുത്തു കേറിയ'തും, രാധ 'പടി കൽ ഇത്തിരി' ഇരുന്നതും, 'പുതുമനെ മൃച്ഛിപ്പു' രാധയെക്കുറിച്ചു.

ണ്ടതും, കിഴവൻ 'അപരവക്രം' കാണതിനു ക.തുഹലമി
 ല്ലെന്ന മട്ടിലായതും മറ്റും സഹൃദയന്മാരെ ആഘോഷിപ്പി
 ക്കാതെയിരിക്കയില്ല. തഞ്ജിമകാരകവിയുടെ നിരന്തരമാ
 യ കാവ്യചിന്തകൊണ്ടല്ലാതെ, രാധയെ ഈ വിധമാ
 ക്കാൻ സാധിച്ചിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

അത്യന്തസാഹിത്യായ ഈ കവി മേലാലും ഈവിധമു
 ജ്ജ ഉദ്യമങ്ങളിൽ സഫലമായി പ്രവേശിക്കുന്നതിലേക്കു വേ
 ങ്ങ പ്രോത്സാഹനം ഈ കൃതിമേതുവായി ലഭിക്കുമെന്നു പൂ
 ണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ ഉദ്യമം ഇത്തരം കൃതികൾ
 രചിക്കുകയോ തഞ്ജിമയാക്കുകയോ ചെയ്യാൻ വാസനയുള്ള ഇ
 തരകവികളെ അതിലേക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുമെങ്കിൽ, അതും
 ഈ കവിക്ക് പ്രോത്സാഹകാരണമായിരിക്കും.

സി. എൻ. അനന്തരാമയ്യശാസ്ത്രി

മുഖവുര

നാലു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുൻപു ഞാൻ എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതന്റെ അപേക്ഷ അനുസരിച്ചു ടെനിസന്റെ Lancelot and Eline എന്ന കൃതി പരിഭാഷപ്പെടുത്തി 'ഇരാവതി' എന്ന നാമധേയത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു കേരളീയമഹാജനങ്ങളിൽ പലരും കണ്ടിരിക്കാനിടയുണ്ടല്ലോ. ആ ഗ്രന്ഥം ഭാഷപ്പെടുത്തുവാനായി ആരംഭിച്ച സമയം മുതൽ എനിക്കു ടെനിസൺ മഹാകവിയുടെ കവിതകളിൽ അന്യാദൃശമായ കരളിരുചി ജനിക്കയും, അന്നുമുതൽ ദിവസമൊരിക്കൽ രണ്ടുമൂന്നു പുറമെങ്കിലും ടെനിസന്റെ കവിതകൾ വായിക്കാതെ ഉറങ്ങുന്നതല്ലെന്നു ഒരു പ്രതം വസ്തുതയും ചെയ്തു. ആ പ്രതത്തെ ഞാൻ മുടങ്ങാതെ ആചരിച്ചു വരവേ, എനിക്കു പലപ്പോഴും അവയിൽ പല കവിതകളും ഭാഷാന്തരീകരിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്ന് ആഗ്രഹം ജനിച്ചിട്ടുണ്ടു്; എങ്കിലും സൗകര്യമുണ്ടാവുമ്പോൾ ആയിക്കൊള്ളാമെന്നു വെച്ച് അവയെ 'നോട്ടുചെയ്തു' നീക്കിവെക്കുക പതിവായിരുന്നു. അങ്ങനെ നീക്കി വെച്ചിരുന്നവയിൽ

നോയ Dora എന്ന സരസചളിതകാവ്യമാണ് ഈ രാശി യുടെ മൂലഗ്രന്ഥം.

കഴിഞ്ഞ ആണ്ടു തിരുവോണത്തുനാൾ ഞാൻ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ തർജ്ജിമ ആരാഭിച്ചു. ആദിയിൽ ഏതാനും പട്ട്യങ്ങൾ സപരവ്യഞ്ജനങ്ങൾക്ക് ഐകരൂപ്യം വരുത്തി സ നിഷ്കഷ്മമായ ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തോടുകൂടിത്തന്നെ എഴുതി. ഇങ്ങനെ, നിരത്ഥപദപ്രയോഗം ചെയ്യാതെ പ്രാസ നിഷ്കഷ്മയോടു പത്തിരപതു പട്ട്യം എഴുതാൻ സാധിച്ചു വെങ്കിലും, Dora യുടെ ജീവനായ ലാളിത്യത്തിനു പല ഘട്ടങ്ങളിലും ധാനി ഭവിച്ചു കാണുകയാൽ, ആ നിബ്ബന്ധം ഉപേക്ഷിച്ചു നവീനപദ്ധതിയായ സപീകരിക്കേണ്ടി വന്നു.

കേരളീയർക്കു പ്രിയതമമായ ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നതിൽ എനിക്കും വളരെ കണ്ണിതമുണ്ട്. പക്ഷേ, ടെനിസന്റെ Dora യെ 'കൊല്ലാതെ കൊന്നു' എന്ന അപരാധം എന്റെ മേൽ ചുമത്തപ്പെടരുതെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുകയാൽ, കുറെ ഏറെ വൈമനസ്സ്യത്തോടുകൂടിയായെന്നെങ്കിലും, പ്രാസനിഷ്കാസം ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടു വന്നു. രസാസവാദനത്തിനു പ്രതിബന്ധകരായിത്തീർന്നാലും വേണ്ടില്ല, ദ്വിതീയാക്ഷരവൃത്തി പരിഹരണീയമല്ല, എന്ന ശാല്യം എനിക്കില്ല. പ്രാസമുണ്ടെങ്കിലും ചീത്തകവിത ചീത്തതന്നെ; അതില്ലെങ്കിലും നല്ലതു നല്ലതു തന്നെ. പരമരാഗത്തിനു സ്വതഃ തന്നെ ഗുണമുണ്ടെങ്കിലും, ആഭരണങ്ങൾ തീർക്കുമ്പോൾ ചുകന്ന വണ്ണത്തകിടു കൂടി വയ്ക്കാറുണ്ടു്

ല്ലോ. ഈ തകിട രത്നത്തിന് കണകൂടി പ്രസരിപ്പുണ്ടാകുന്നുണ്ടെങ്കിലും, കല്പനോട്ടത്തിൽ സമത്വനാരായവരുടെ ഭ്രഷ്ടി. അതിൽ പതിയുകയോ അതുളളതുകൊണ്ടു് അഭരണത്തിനനു വില്പിച്ചി മതികയോ ചെയ്തയില്ല. ഏകിലും, അതുളളതുകൊണ്ടു പ്രകാശം കൂടുമെന്ന ഗുണമല്ലാതെ വിശേഷിച്ചു ദോഷമൊന്നുമില്ലതാനും. പക്ഷേ, പരിഷ്കാരികൾക്കു. 'പാപ്പൻ' (തുറന്ന) കെട്ടിലാണല്ലോ അഭിരുചിയും. ഇത്രയും പഠഞ്ഞതുകൊണ്ടു പ്രാസത്തെ അപേക്ഷിച്ചുള്ള എന്റെ നില മനസ്സിലായിരിക്കുമല്ലോ.

ഈ കൃതി മലയാളികൾക്കു രചിക്കുമാറു ഞാൻ രൂപകവിതയിൽ ചില ദേശഗതികൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനെപറ്റി ആമുഖോപന്യാസകർത്താവു. ദീർഘമായി ഉപന്യസിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ പ്രത്യേകിച്ചു കനം ആ സംഗതിയിൽ പഠയണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല.

പുസ്തകം മുഴുവനും സ്വപുലാക്ഷരത്തിൽ (ഗ്രോറ്റ് പ്രെസ്സ് മർ ടൈപ്പിൽ) അച്ചുട്പിക്കണമെന്നായിരുന്നു എന്റെ ആഗ്രഹം. പക്ഷേ, അച്ചുക്കൂട്ടങ്ങളിൽ ആ അച്ചിനുള്ള ദേവിദ്രവ്യം അവ ധാരാളമായുള്ള വിച്ഛാദിപലിന്ദിദ്രാശാലയിലെ ജോലിമുടക്കവും, എന്റെ തിടുക്കവും കൊണ്ടു തല്പരലം അങ്ങനെ വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കേണ്ടിവന്നു..

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു് അതിപ്രൗഢമായ കരാമുഖോപന്യാസം എഴുതിത്തന്ന എന്റെ സുഹൃത്തുമാൻ രാജകീയാഗോലം

മന്മാപാഠശാലാമലയാളംട്ടൂട്ടർ ബ്രഹ്മശ്രീ സി. എൻ. ഏ. രാമയ്യാ ശാസ്ത്രി അമ്പർകൾ, എം. ഏ., എം. അർ. ഏ. എസ്. റെൻ നേക്കു് എനിക്കുള്ള ഹൃദയംഗമമായ കൃതജ്ഞതയെ ഇങ്ങനെ വാങ്മൂലം വെളിവാക്കിക്കൊണ്ടു ഞാൻ ഈ ചെറിയ പുസ്തകത്തെ സജ്ജനസമക്ഷം സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ത്രിപുരാവിലാസം }
പ്രൊഫ. തുലാം. മ. റാൻ } C. P. Paramesvaran Pillai.

ര ാ ധ

വിരതു ചെരതു സാരമാം കൃഷി-
 തൊഴിലിലിയന്നു പുലൻ ധന്യനായ്
 പുതുമനെ നിവസിച്ചു മല്ലനെ-
 ന്നൊരുകിഴവൻ കൃപണൻ മഹാശാൻ.

൨

മരമകളൊരു കൊച്ചുരാധയും
 മകനൊരു കണ്ടണി കുഞ്ഞുകൃഷ്ണനും
 അപനടയരികത്തു പാപ്പതു-
 ണുവനവരിൽ പ്രിയവും വളൻപോരും.

൩

പലകുറിയരികത്തു കൂടെയ-
 മരമകളോ മകനോ ഗമിക്കുവേ
 മമതയൊരു നോക്കു നോക്കിയുൾ.
 കുളിരളുവറുളവായ് വിളങ്ങുവൻ.

൪

‘ഇനിയിവരെ മുറയ്ക്കു പതിയും
 പതിയുമതെന്ന നിലയ്ക്കു ചേക്കുവേൻ’
 ഇതിമനസി നിനച്ചു മെച്ചമ-
 മിഴിയിണ ബാലകരിൽ പതിച്ചിടും.

൫

അനിശവുമഖിലം സ്വമാതുല.
 നാഭിമതമാം പടി താൻ നടത്തുവാൻ
 സുമുഖിയധികജാഗത്രകയായ്
 പ്രണയവുമാൻ വസിച്ചു കൃഷ്ണനിൽ.

൬

പകലിരവൊരുപോലെ രാധയൊ-
 ഞ്ഞൊരു ഭവനത്തിൽ വസിക്കു കാരണം
 ചിരപരിചയദോഷമൊന്നിനാ-
 ലവളിലവന്നു കുടുത്തതില്ലകം.

൭

അരികിലൊരുദിനം വിളിച്ചു തൻ-
 മകനെ വദിച്ചിതു വൃദ്ധനീവിധം:—
 ‘ഇവനറിയുക! യൗവനം കഴി-
 ണ്ണതുകൊണ്ടു വേളി കഴിച്ചതാകിലും,

പു

മരണമണവതിനു മുന്നമേ
 മടിയിലെടുത്തു മുറയ്ക്കു പൗത്രനെ
 സുഖമിയലണമായതിനു ഞാൻ
 കൊതിയതിയായ്മതി തന്നിലാൻതേ.

(ഔശകം)

൯

ഉടുതുന്നിയൊരവൾക്കു നീ കൊടു-
 കണമതിനൊത്തൊരു പെണ്ണു കണ്ടു ഞാൻ;
 മമ മരുമകൾ കൊച്ചുരാധയിൽ
 പ്പുതിയുക നിന്മതി; നീതിതാനതും.

൧൦

അഴകിനു കുറവൊട്ടുമില്ല; മുൻ-
 കരുതലുമിങ്ങനെ കണ്ടതിലേ മുതൽ
 വരുവതു വളരെ പ്രയാസമാ-
 ണവൾ മമ സോദരി തന്റെ പുത്രിയും.

൧൧

സഹജയൊടൊരനാളുമേതുവാ-
 യതുമിതുമോതി വിധം പകൻ ഞാൻ;
 അതുമുതലവളെന്ന വേർപിരി-
 ണത്തൊരുദിശി വാണു; ദിവം ഗമിച്ചുപോയ്.

൧൨

അവളുടെ കഥയോത്തു വിന്നനാ-
 മിവനിഹ രാധ തരന്നു ശാന്തിയെടു-
 ഉടുപ്പുടവ കൊടുക്ക! ചെണ്ണിനെൻ-
 നിനവിതു തന്നെയനേകകാലമായ്.?

൧൩

മറുമൊഴി മകനോതി മന്ദമാ:—
 ‘യരതിഹ രാധയെ വേട്ടുകൊള്ളുവാൻ
 മമ മിഴിയിണയാണ താത! ഞാ-
 നവളെ വരികുകയില്ലൊരിക്കലും.’

൧൪

കിഴവനു വലുതായ കോപമ-
 ഞുടനുളവായി വിറച്ചു ചുണ്ടുകൾ.
 ഇടറിന മൊഴി തൂകിയിപ്പടി:—
 ‘കിതിനയി! ധൈര്യമുദിച്ചുവോ? സുത!’

൧൫

തവ മുഖമതിൽ നിന്നു വീണവാ-
 ക്കഹ!ഹ! മഹാകഠിനം! മുതിൻ നീ
 അയി! സുത! മമ ശൈശവത്തിലെൻ-
പിത്രചചന്ദത്തിനെയാദരിച്ചു ഞാൻ.

൧൬

നിജ്ജനകസുശാസനത്തിനെ
 സുതനൊരുവൻ വകവച്ചിടാക്കിലോ
 ഉടനവനൊരു ശിക്ഷ ചേർത്തിടാ-
 മിവിടെയുമീയധികാരമുണ്ടു മേ.

൧൭

അതു കരുതുക! നല്ലപോലെടോ!
 സകലവുമോക്കു! നിനക്കു! മേൽക്കുമേൽ!
 അതിനചധി തരണം മാസമൊ-
 ന്നതിനകമോതുക! യുക്തമുത്തരം.

൧൮

അതിനു സുതനു വയ്യയെങ്കിലോ
 മമ പരദേവതയാണു മേലേടോ
 ഗൃഹമിതിനെയുശുദ്ധമാക്കിടാ.
 തുടനെ മുറുക്കുക! ഭാഗ്യമിമ്പമായ്.

൧൯

മനമുഴറി മറിഞ്ഞു കൃഷ്ണന-
 മിഴിയിണ വീഴ്ത്തു തുളുമ്പി നിന്നുതേട്ടു
 പിതൃസവിധമുടൻ വെടിഞ്ഞവൻ
 പഴയ പടിക്കു നടന്നിതനപരം.

൨൦

തനുസുഖഗത രാധയേതു മാ-
 ന്നതു ബത! കൃഷ്ണൻ രാഗമേദുവാൻ
 വഴിയണവുമിരറിയില്ലവ-
 ന്നവളിപ്പവെറുപ്പു വളൻ വന്നുപോൽ.

൨൧

ജനവളൊടു പരമാറിഞ്ഞൊപ്പൊഴും
 ദയ ലവലേശമിയന്നിടാതവൻ
 ക്ഷമയൊടു സകലം ചൊറുത്തുകൊ-
 ണെരേഖവിധമങ്ങവളും വസിച്ചുതേ

൨൨

അവധി കഴിയവേ വെടിഞ്ഞു തൻ-
 വിതൃഭവനം പരമങ്ങടുത്തു താൻ
 ഭക്തദിവയൽ പാതിവാദമായ്
 കൃഷ്ണിയുമിറക്കി മുറയ്ക്കു വാണതേ.

൨൩

ഭക്തവിധമനുരാഗമേൽക്കയാ-
 ലതിലധികം ബഹു മത്സരത്തിനാൽ
 അവനൊരു കൃഷ്ണകൻറെ പുത്രീയാ-
 മുചെയ്തു വരിച്ചു മറിച്ചിരുന്നു താൻ.

൨൪

കീഴവനുടെ പടികല്ലുടെയ-
 ജ്ജനതതി മുണ്ടുകൊടയ്ക്കൂ പോകവേ,
 മരമകളെ വിളിച്ചുടുക്കല-
 ശ്ലാഘനമതിമന്ദമുരച്ചിതീവിധം:—

൨൫

‘അകമലിവു വളർത്തി നിന്നിലു-
 ണ്ടിവനൊരരുപ്തമിരിപ്പതെപ്പൊഴും;
 മമ സുതപദമാന്നിരുന്ന ഭു-
 മ്തിയൊടൊരക്ഷരമോതിടൊല്ല നി.

൨൬

മമ വരതി വെടിഞ്ഞു ഭാഷ്യയെ-
 നവനരുണ കമാരിയാളൊടും
 ഒരു മൊഴിയുരിയാടിടൊല്ലിതി-
 ന്നീളവുളവാക്കോല! ധാക്കു കേൾക്കുക!

൨൭

ഇതിനനി വിപരീതവൃത്തിയാ-
 യമരവളെങ്കിലിതല്ല നിൻഗൃഹം;
 വകതിരിവൊടുമീനിദേശമോ-
 ത്ത്തുപടി വാഴുക! തൃപ്തി ചേർത്തുമേ.’

൨൮

സവിനയമതു സമ്മതിക്കിടും
 ശ്രമേതി രാധ നിനച്ചിതീവീധം:—
 'ഞതു മമ ശരിയല്ല; മാതുല-
 നകമലർ-മാറമണഞ്ഞിടും ക്ഷണം.'

൨൯

ഇതുപടി പലനാൾ കഴിഞ്ഞു.
 ജ്ഞാതചെറുചൈതല്യമുദവിച്ചുതേ;
 വിഴ കൃഷികളിൽ വന്നു; കൃഷ്ണന-
 ണ്ണതുപൊഴുതേയഴലും വളന്നുപോൽ.

൩൦

നടവഴി നെടുനീളെയുള്ളോര-
 പ്പെരുവഴിയേ കരൾകാഞ്ഞു നാൾക്കുനാൾ
 പലവുരു നടകൊണ്ടു കൃഷ്ണനാൾ-
 ഘൃണയണവച്ഛന്നുദിച്ചതില്ലുമോ!

൩൧

ചെലവുകൾ കഴിവുള്ളപോൽ കുറ
 ചൂണമണവായ് മുതൽകൂട്ടി രാധയും
 ചെവിയൊടു ചെവിതാനറിഞ്ഞിടാ-
 തവളതു ഗുഡമയച്ചു കൃഷ്ണനായ്.

൩൨

തുണയരുളിടുമാളറിഞ്ഞതി-
 ല്യമയുമൊരിത്തിരി കണ്ടുകൃഷ്ണനഃ
 ഒടുവിൽ വിളവെടുപ്പുകാലമ-
 ണ്ണവനൊരു സന്നി പിടിച്ചു ചത്തുപോയ്.

൩൩

കൃഷ്ണകൃപാമണഞ്ഞു രാധ;യ-
 ള്ലൊഴുതുമയത്തൽ ചുരന്ന കണ്ണിനാൽ
 സുതനുടെ മുഖതാരുനോക്കി വൻ
 വിരസവിചാരമിയന്നു രാധയിൽ.

൩൪

മധുരതരമുരച്ചു രാധതാ: -
 'നിതുവരെ മാതുലവാക്കു കേട്ടു ഞാൻ,
 സ്ഥിതിയിതു മമ കൃഷ്ണനാന്നിടു-
 ന്നതിനൊരു കാരണമായി ഞാനുമേ!

൩൫

ചരമഗതിയടഞ്ഞൊരാളെയും,
 പരമവന്ദങ്ങളൊരു പത്നി നിന്നെയും,
 സുതനിവനെയുമോത്തു തന്നെയും-
 ണിവിടെയെടോ സഖി! വന്നതിന്നു ഞാൻ.

൩൬

ഇതിനിടെയൊരുപത്തു പൂവുകൊ-
ണ്ടിതുവിധമായ് വിളയുന്നതില്ലെടോ!
ശിശുവിതിനെ യെടുത്തു മാതുല-
ന്നൊരു കുറി കാട്ടണമെന്നു മന്ദതം.

൩൭

ജ്ഞാനമതി നൽക! ക്ഷത്തിനെ
ത്തരിക! കളത്തിലൊരൊത്ത ദിക്കിൽ ഞാൻ
സുഖമൊടവനെയൊക്കിൽ വച്ചുകൊ-
ണ്ടമരുവെന്നായതു ഭാഗ്യമേതുവാം.

൩൮

തനതു വിളവെടുത്തു തൃപ്തനായ്
മരുവിടുമിസ്സുമയത്തു ക്ഷത്തിനെ
സഖി! നയനപഥേ നിറുത്തുകിൽ
കുനിവിയലും മകനോടു മാതുലൻ.⁹

൩൯

ശിശുവിനെയുമെടുത്തു രാധപോയ്
വയൽ-വഴിയേ; യൊരുകരമേലവൾ
മരുവി; യകലെന്നിന്നു മല്ലുനും
കളമതിൽ വന്നിതു കുറാ കാണുവാൻ.

രം

അവന്റെ മിഴിയിൽ പതിച്ചുതി-
 ല്ലിവര; വനോടതി ഭീതിഹേതുവാൽ,
 കരുവരുമരുളില രാധയ-
 ദ്രിശി ചെറുചൈതല്യമൊത്തു വാഴ്ത്തായ്.

രം

മനമതു പലചിന്തയാൽ ഭയ-
 നവശത പൂണ്ടു മടിച്ചുമണ്ടിലും,
 അതിജവമെഴുന്നേറു മാതുല-
 ന്നരികണവാനവളാശതേടിനാൾ.

രം

പുലയർ വയലറുത്തു കേറിനാർ;
 ദിനമണി യാഴിയിൽ മുങ്ങി മെല്ലവേ;
 നിലമഖിലമിരുട്ടു മുടി; നൽ-
 കുളിരൊടു വന്നു പരന്നു തെന്നലും.

രം

'ഇനിയിവിടെ വസിച്ചു കാർത്തി-
 ല്ലി'തി നിരൂപിച്ചു തിരിച്ചു രാധയും
 കരുവരുമറിയാതെയങ്ങു-
ക്കായിലണഞ്ഞു വസിച്ചു തെല്ലിട.

ര്ഭ

പ്രിയമൊടു നന്ദു പാലുമുട്ടി; നൽ-
 പ്പരുമുറികൊണ്ടു ചമച്ചു തൊട്ടിലും;
 സുഖമൊടു സുതനൈക്കിടത്തിയുൾ-
 ത്തളിരിളകിത്തരളാക്ഷി വാണരേ.

ര്ഭ

നിശ പകുതി കഴിഞ്ഞുട്ടിച്ച വെ-
 ണ്ണതിയുടെ കാന്തി കുറേശ്ശ മങ്ങവേ,
 തുനിവിതിനു ഫലം വരുന്നവാ-
 റരുളിന മട്ടു പുലൻ ഭാസ്കരൻ.

ര്ന്ന

അതുപൊഴുതെഴുന്നേറു രാധയ-
 സ്സുതനെയുണർത്തി വിശപ്പുതീർത്തുടൻ,
 കളമതിലവനൊത്തു പിന്നെയും
 വലിയൊരു കുറയിലേറി വാണരേ.

ര്ഭ

അരികിലവിടെയുള്ള പൂക്കളാ-
 ലവളൊരു മാലകൊരുത്തു ഭംഗിയിൽ
 സുതഗളമതിലിട്ടു മാതുല-
ന്നവനിലതിപ്രിയ മുതലവിഷുവാൻ.

രവ്യ

വിരവൊടു വയൽ-വകുണഞ്ഞുടൻ
 പുതുമനെ മൃച്ഛിലു കണ്ടു രാധയെ;
 പുലയരെ മുറുപോലിറക്കിയെ-
 ചുവന്നുടനേ കളമെത്തിയോതിനാൻ:—

രൻ

‘പകലു മുഴുവന്നിന്നലെറ്റിനം
 പറയുക! നീയെവിടായിരുന്നോ?
 പണി തവ യിവിടത്തിലെന്തു താൻ?
 പരമിവനേതു കുമാരനാണമോ!

ര

കഴലിണയിൽ നയിച്ചു നോട്ടമ-
 മധുമാഴി മന്ദമുരച്ചിതീവിധം:—
 ‘അറിയുക! തവ കണ്ടതുകൃഷ്ണനാം
 മകൻ പിറന്നു കുമാരനാണിവൻ.’

രഥ

‘അനുചിത്’മിതി മല്ലനോതി,-‘ഞാ-
 നരുതരുതെന്നു വിലകിയില്ലയോ?
 മമ മൊഴികളെ യീവിധത്തിലെൻ-
 മരുമകളെന്തിഹ തുച്ഛമാക്കുവാൻ?’

൭൨

മറുപടിയവളോതി,—‘യെച്ചിടം
തവ മതമച്ചിടമുള്ള ശിക്ഷതാൻ
മമ തരക! യനുഗ്രഹിക്ക! യ-
മ്മൃതസുതനെക്കരുതിട്ടു കട്ടിയെ.’

൭൩

അവനരുളി:—‘യസത്തുവെണ്ണമ-
യ്യടയ തിരുക്കിനകത്തു വീണമോ!
വകതിരിവിൽ വളന്നു വന്നു നീ
യിതി മമ കല്പന പാഴിലാക്കിയോ!

൭൪

പടുകിഴവനു തെല്ലുമില്ല ന.
ല്ലറിവാ;നി യായതു നിന്റെ ചൊല്ലിനാൽ
വരണ;മതു ധരിച്ചു; തെങ്ങിനും
കമുകിനുമെന്തൊരു പൂട്ടു കെട്ടി നീ!

൭൫

അനുദിനമതിലാളനത്തിനാ.
ലിതുപടി ഹന്ത! മുതിന്നുപോകയാൽ,
മമ വചനമലംഘനീയമെ.
ന്നറിയുകിലും ബാഹുതുച്ഛമാക്കി നീ.

൭൬

ശരി! യിവനെയനഗ്രാഹിച്ചിടാം;
 വെടിയുക! നീ മമ ഗേഹമിപ്പൊഴേ!
 ഇതു വഴിയിനിമേൽ നടന്നിടേ.
 ബിവിനുടെ കണ്ണിനു നേക്കു കാണൊല!

൭൭

കഴലൊടു കരവു കടഞ്ഞു വൻ-
 നിലവിളി കൂട്ടിടുമക്കുമാരനെ
 മരമകളൊടു വാങ്ങി; മാലതാ-
 നവളുടെ കാൽകലുടൻ പതിച്ചുതേ.

൭൮

തല ചെറുതു കുനിച്ചു കൂപ്പിയി-
 ടുവളുകലത്തു മറഞ്ഞുവെങ്കിലും
 ചുഴലവുമൊരുപോൽ മുഴങ്ങുമാ
 നിലവിളി കേട്ടു പരങ്ങിനാളവൾ.

൭൯

പെരുവെയിലിൽ നടന്നു മന്ദമ-
 കരെയൊരു പുൽത്തകടിപ്പാത്തവൾ
 മരുവി; യരുവിപോലെ കണ്ണുനീ-
 റൊഴുകി മനസ്സുകിത്തിളച്ചുരം.

൬൦

ചുലയർ വയലറുത്തു; താണുപോ-
യിന; നതുപാടു പടൻ കൂരിരൾ:
ഉമയുടെ കുടിലെത്തി രാധ താൻ
ഉവളിയിലിരുന്ന പടിക്കലിത്തിരി.

൬൧

സവിയുടെയരികത്തു കണ്ടതി-
ല്ലമ നിജപുത്രനെയൊകയാൽ പരം
വിധവയവളകം കളുത്തു നൽ-
ത്തുണയരുളും ഭഗവാനെ വാഴ്ത്തിനാൾ.

൬൨

‘സുതനെയവിടെ വിട്ടു, മാതുല-
ന്നരികിലു, രച്ചിതു രാധ മന്ദമായ്
‘കനിവിയലുക! യിങ്ങുവാണു ഞാൻ
പണി പലതും പതിവായി നോക്കിടാം.

൬൩

നിജഭവനസമീപവും ഗമി-
ക്കരുതിനിയെന്നു പറഞ്ഞു മാതുലൻ;
അതുവഴിയിവിടേയ്ക്കു പോന്നു ഞാൻ
‘തവ സഖിയായി വസിച്ചുകൊള്ളുവാൻ.’

൬൪

ഉമയുതളി:—യതിന്നു ഞാൻ നിന്നു-
കുറുമതി നൽകുകയില്ല; നീ വൃഥാ
ഇവളുടെയഴൽ പങ്കുകൊണ്ടു കൊ-
ണ്ടുഴലുവതെന്തിനു? ബന്ധുരാശയേ!

൬൫

തനതു ജനനിയെപ്പഴിക്കു;യ-
വ്വിധമതികൾക്കുചിത്തനാകു താൻ;
ഇതി പലതു പഠിച്ചുപോകവാ-
നിട വരുമങ്ങു വസിക്കിലെൻ സുതൻ.

൬൬

ഒടുവിലതശ്ശുഭാവഹം സുത-
നാതു കരുതീടുക! പോകുന്നാമുടൻ!
സുതനവനെയുമിങ്ങു വാങ്ങിയി-
ക്കുടിലിൽ വളത്തുക ചേങ്ങുവണ്ണമ്.

൬൭

തവശ്ശാമതിലിന്നലെദ്രീനം.
വരം നിവസിച്ചതുപോലെ ഖാഴ്കീനീ;
അതിന്നു, പലതിരന്നു, മാതുലൻ
വിട തുരുമാറു കഴൽക്കു കമ്പിടാം.

നവ

അതിലുമനുസരിച്ചിടാതെ-
 ക്ഷിതവനടിച്ചുപുറത്തു നളകിൽ,
 കരളാമമതിലിങ്ങു പിന്നെ നാ-
 മിരുവരുമൊത്തു വസിക്കുകതമാം.

നാ

പ്രിയസഖി! മമകാന്തനായി വാ-
 ണെന്ദു സുഹൃത്തൻ കമാരനെസ്സുവാൽ
 ഭാവനീവരടെ മാലുമാറ്റുവാൻ
 കഴി വരുമാറ്റു നമുക്കു ചോദിടാം?.

നാ

ഇരുകരവുമെടുത്തു ഹാർദ്ദമോ-
 ടിരുവരുമൊന്നു പുണൻ ഗന്ധമായ്
 പുതുമന വയൽ-മാറ്റുമായ് നട-
 ന്നഥ കളമാന്നിതു സന്ധ്യ നിങ്ങവേ.

നാ

കുതകിനു കടുസാക്ഷു വീണിരു-
 ന്നിതു; ചെറുവിള്ളലൊരൊന്നുമുള്ളതിൽ
 ക്ഷണമിണമിഴി വാണു; പുമാവ-
 തെന്താരുദിശി കണ്ടിതു പൃഥുമല്ലനെ.

൭൨

വലിയനിലവിളക്കു ചാലവേ
 വിലസുമതിന്നെഴികത്തു വാണചാർ
 നിജ മടിയൊലടുത്തു ചൗരനേ-
 ത്തന്നതുചിതാമയനോമനിച്ചുതേ.

൭൩

കരമിടതു കരേ വളച്ചു തട്ടി-
 ഗളമതു തോളരികത്തണച്ചവർ
 തുടകളുടെയടിയ്ക്കു കൂടെയാ-
 വലതു കരം തട വച്ചിരുത്തിയുൾ

൭൪

ഇടതു തുടയിലങ്ങു മന്ദമായ്
 കരമതുകൊണ്ടു മുറയ്ക്കു തട്ടിയും,
 തുടുതുടെ വിലസുന്ന ചെന്തളർ-
 ക്കവിളിണയുമകളാൽ മിനുക്കിയുൾ,

൭൫

ചിലമൊഴികളുരച്ചു ബാലനം
 മരുചടി ചൊല്ലിയപ്പോൽ നടിക്കയും,
 മുഖമതി കതകം ഗളിച്ചു പ-
 ത്തിരി വാച്ചയിച്ചു കളിച്ചു കൊഞ്ചിയുൾ,

൭൬

തനതു മടിയിളക്കി. വെക്കമ-
 ഞനയനു തൊട്ടിലിലെന്ന മട്ടിലായ്
 ഭരണവധി സുഖമേറിയും വെറും
 നിനവുകുളാൻമുതലിത്തതിടാതെയും,

൭൭

അവിടെ മരുവി വൃദ്ധമല്ലനാൾ-
 പ്രണയമുയർന്നുവിധം കമാരനിൽ:
 ഇതുപരമമ കണ്ടു. തുഷ്ടി പൂ-
 ണെഭാരനിമിഷം പൂരമേ വസിച്ചുതേ.
 (കുളപ്പം).

✽

൭൮

അത! സുതനുടെ കൈകൾ. ചൊങ്ങി; നൽ
 തെളിവിയലുന്ന വെളിച്ചമേല്ക്കുവേ,
 കീഴവനുടെ കഷണിയകാൽ-
 പ്പുരിചിതരും പടിമിന്നിനിന്നതാ!

൭൯

നവമുക്കരവിശേഷശോഭത-
 നവമതി ചേർത്തകഷണിയും, സൂടം
 അതിൽ വിലസിനപരമരാഗഭാ-
 സ്യതിരുമൊരച്ചെറ്റുദീപജിഹ്വയും,

൮൦

ഹിമധവളലലാടലഗക.
 ജനനവഗോപിയൊടൊത്ത കാന്തിയും,
 കരളിനു, കിളരുന്ന കൗതുകം
 കരുതുകിലാർക്കുവായ്ക്കയില്ല താൻ?

൮൧

അതികൊതി ഏറ്റി ജാതമായിത-
 സ്സുതന;വനായതു കൈക്കലാക്കുവാൻ,
 ഞെളിപ്പ, പിരിപ്പ, പുഞ്ചിരിക്ക, ഞെ-
 ക്കുകുതലായവ കാട്ടി മെച്ചമായ്.

൮൨

സ്ഥിതിയിതുമുഴുവൻ പുറത്തു വാ-
 ണമ വട്ടിവോടു ധരിച്ചു മെല്ലവേ
 മറുവഴിയകമേ കടന്നു പു-
 മുഖസവിധത്തിലണഞ്ഞു നിന്നതേ.

൮൩

ജനനിയൊരൊരനോക്കുകാണവേ
 മുലകൾ കൊതിച്ചു കരഞ്ഞു ബാലകൻ;
 അവളുടെയരികത്തു ചേരുവാ-
 നവനതിയാരുളുവായി വെമ്പലും.

പുഴ

നിലമരിലവളെക്കിടത്തിനാൻ.
 കിഴവരടൻ മൊഴി തൂകിനാളുമെ:—
 ‘ശ്വശൂര! മുറവഴിക്കു ചൊന്നു ഞാ,—
 നഹിതമിതെങ്കിൽ, വിളിക്കുയില്ലിനി..

പ്രതി

തൊസുതന,ഥവാ കമാരനാ..
 മിവന്നൊ,രേ. ഉയെനിക്കു, വേണ്ടി:യോ
 ശ്വശൂരകൃപകൊതിച്ചു, തെണ്ടി:യൊ-
 നിവടെയണഞ്ഞിട്ടു,കല്ലു. തെല്ലുമേ..

പുന

വരവിതു. തവ കൊച്ചുരാധയെ.
 പ്രതി,യവളെപ്രിയമായ് ഗ്രഹിക്കണേ!
 കരളു നിറയുമാറു കൂവൾ.-
 ക്കിയലുവതായറിവുണ്ടു. താങ്കളിൽ..

പ്രതി

വിസേതയൊരജീവിയോടമെൻ്റെ
 പതി മൃതികാലമുരച്ചുനില്ല. താൻ
 വല കുറി പതിവായ് പറഞ്ഞതി-
 മുറികൊട സൗഖ്യദമായിരുന്നതായ്.

പുഴ

പ്രിയമെഴുമനകൂലപതിയായ്
 പരമിവൾ വാഴ്ത്തിലുമാതിനാൻ പതി
 ജനകാമിതമറിഞ്ഞു ചെയ്തിടാ-
 ണ്തതു. വലുതാമചരാധമെന്നു താൻ'

പുൻ

'അവനുടയ്യയിർ',— വൃദ്ധനാതി, 'സദ്'-
 ഗതിയണവാൻ ഭഗവൻ! തുണയ്ക്കുക!
 വ്യസനമിവനു ചേൻ മട്ടിലി-
 ണ്ണോരുവനുമൊട്ടുമുട്ടിച്ചിടൊല്ലുമോ!'

ൻറ

മുഖമതൊരുവശം തിരിച്ചു തെ-
 ള്ലൊരുമൊഴിതാനുരിയാടീടാതവാൻ
 അണുസമയമിരുന്ന, പിന്നെയും,-
 'മതിചതറുന്നി'—തിചൊന്നു മനമായ്

ൻമ

അതുചൊഴുതുമയോതി,— 'പുത്രനെ-
 ത്തരിക! വസിക്കുകിലിസ്ഥപത്തവാൻ
 നിജജനകനെയും മറക്കുവാ-
 നിടവരു,മായതു നല്ലതല്ലുമോ!

൯൨

കരുണയൊടു വരിക! രാധയെ-
 കരുതുക മുന്പടിയങ്ങൊടിമ്പമായ്;
 കരുമനയവൾ ചെയ്തുള്ളിൽ വയ്-
 കരുത, തിനായിത! മറപ്പിച്ചൊന്നു ഞാൻ

൯൩

ഭയമൊടു കിഴവൻ്റെ ദൃഷ്ടിവി-
 ഞ്ഞാരുവിധമൊക്കെയൊതുങ്ങിയങ്ങലം
 ഉമയുടെ പിറകിൽപ്പുരുങ്ങി നി
 ന്നുള്ളിനരാധയെ നോക്കി മല്ലനും

൯൪

ഭയമുരുകിയാടിയീല്ല തെ-
 ല്ലിട; യിടരാന്നിടുന്ന വാക്കുകൾ
 വടു കിഴവനുതിത്തുതേ പൊടു-
 ന്നിനവിലതാക്കുകതാരുക്കിടാ?—

൯൫

ഭയപടിയപരാധമെൻ്റെമേ-
 ല, തുചെറുതല്ല—മടിയപുത്രനെ
 ഇതിമൃതിപഥമേറി—ഘേതുവീ-
 മുതുകിഴവൻ—ഘതഭാഗ്യനാണിവൻ.

ൻന

സുതമൃതിയത്ര ചെയ്തുവെങ്കിലും
 പ്രിയമവനിൽ ദൃഢമാന്റിരുന്നു ഞാൻ
 മമ ചെറുകനോമനക്കിടാ-
 വചനടെ കെല്പുനിനയ്ക്കിലല്ലമോ!

ൻെ

ജഗദധിപ! പൊരുകണേ ഭവാ-
 നപകൃതി ഞാനറിയാതെ ചെയ്തുപോയ്,—
 സുതവദനസമീക്ഷണത്തിനി-
 ണ്ഠതതതതന്നു വരുത്തി വച്ചു ഞാൻ.

ൻവ

കരുപടിയപരാധമെൻറെമേ.
 ല,തു ചെറുതല്ല,— നതാചമാൻ ഞാൻ;
 മരുമകൾ മമ കൊച്ചുരാധയൊ-
 ള്ളതമ മകളെന്നരികത്തു വാഴുക!

ൻൻ

ചെവി കുളിരെയുരച്ചുവാക്കുകേ-
 ടുകമിളകിച്ചുവടേ മറിഞ്ഞവോ!
 സുമതികളവർ വൃദ്ധമല്ലന-
 ജ്ജടികളിൽ വീണു നമസ്കരിച്ചതേ.

൧൦൦

മനമൊടു തലകാലുകെയുമ-
 ല്ലവയവമായതുവേറെവേറെയായ്
 ഞാനശയമതിനാൽ നറുങ്ങി വൻ-
 കിഴവനവൻ നെടുവീർപ്പു വിട്ടു തേ.

൧൦൧

ശതഗുണമവനപ്പൊഴുതഭവി-
 ച്ചിതു സുതനിൽ പ്രിയ,മെന്നുവേണ്ടയോ!
 ഉമയുടെ മകനെക്കരത്തിൽ വ-
 ച്ചവനുടെ മേനി നനച്ചിരശ്രുവാൽ.

൧൦൨

സുജചിരമതി കുഞ്ഞുകൃഷ്ണനെ
 പ്രതി പല ചിന്തകളോടു പശുരനെ
 കരമതിലൊരു യാമനേരമ-
 കിഴവനിരുത്തിയൊഴിച്ചു കണ്ണുനീർ.

൧൦൩

നിജസുതമുഖമെന്നുവണ്ണമ-
 ചെറിയ മുഖം വിലസുന്ന കാക്കയാൽ
 കിഴവൻപരവക്ത്രമില്ല കാ-
 ണമതിനു കുത്തുഫലമെന്ന മട്ടിലായ്.

൧൦൧

പുതുനൈ മനതാരിണങ്ങി നാ
 ലപരമൊരുമിച്ചു വസിച്ചു; കൊച്ചു
 കരുവരിയെ വരിച്ചു വീണ്ടുമ-
 സ്സുമകൾ കഴിഞ്ഞു: ഡൊന്നുരണ്ടുതാൾ..

൧൦൨

പലതരണർ കൊരിച്ചു രാധതൻ
 പരിണയനത്തിനു വന്നുവെങ്കിലും
 അറുവളതിനു വിസംവദിക്കയാൽ
 പാമവാവാമിതയായി വാണുപാൽ.

൧൦൩

ചിത്തത്താൽ മലയിട്ടീടിന കണചനമോ!!
 മേതുളുടാതെ തന്നെ
 തന്നെത്തള്ളിക്കുളഞ്ഞിട്ടിതരതരണിയെ-
 ബ്ബായ്യായ് സപ്തകരിച്ചാൻ:
 ഏന്തോ സാഹായ്യമായാൾകരുളിന വഴിയായ്
 മാതുലൻ തച്ചു വീട്ടിൽ
 കോറാതാക്കീടിനാനീ നിലയിലുമവളു-
 ലാമുമാല്ലാ തുണച്ചു!

൧൦൭

കർമ്മത്താലിന്ദ്രനാകാ,മചമഖിലവുമ-
 ത്രംഗഗംഗാപ്രവാഹേ
 നിർമ്മലജിഹ്വാൽത്തുലസ്സാം, നിരവധിസുഖവും
 പ്രാപ്തമാം യതാമൃലഃ
 ശേഷത്തെപ്പണ്ടുദ്യുജ്ജയപദമതുലം
 ചേരവാൻ സാരമേറും
 ധർമ്മത്തെപ്പാലെയൊന്നും മനുജനു സതതാ-
 രാധ്യമില്ലിദ്ധരായാം.

